

смѣятъ хората и да ме смѣтатъ за глупавъ, да отида въ двореца да ме разкъсатъ звѣроветѣ. Тогава всички ще се убедятъ, че не съмъ магьосникъ, а обикновенъ човѣкъ.“

Запжтилъ се къмъ боярския палатъ и стигналъ късно вечеръта. Спрѣлъ далече отъ портата. Изплашилъ се, домилѣло му за живота, за младостъта, за хубавата свирня. Помислилъ да се върне. Ала кжде да отиде? Билъ толкова гладенъ и изморенъ, че не можелъ да върви повече. Постоялъ, помислилъ, па си рекълъ: „То така и така ще се мре, ами нека е по-рано“. Престрашилъ се и тръгналъ къмъ вратнята. Като стигналъ до нея, отново му домъчнѣло за свирнята.

— Нека, — рекълъ си, — умра поне съ пѣсенъ на уста. Извадилъ кавала, засвирилъ тихо и увлѣчено. Засвирилъ и тръгналъ къмъ двореца. Толкова се унесълъ, че забравилъ злитѣ животни. А тѣ: и лъвоветѣ, и мечкитѣ, и тигритѣ, и кучетата, и змиитѣ не мръднали отъ мѣстата си, като чули свирнята на момъка. Той не ги забелязалъ и стигналъ до вратитѣ на двореца.

Дойна чакала на вратата. Като чула хубавата свирня, веднага отворила и го посрещнала. Заповѣдала на слугитѣ да го нахранятъ. На другата сутринъ въ боярския палатъ най-напредъ се разнесла веселата свирня на младия овчаръ, а следъ него засвирили свирци за сватба.

Владимиръ Зеленгоровъ

ПОМАГАЧКИ

Пенка викна съ веселъ гласъ:

— Миле ма, ела дома,
нова кукла имамъ азъ
и въввъ кѣщи съмъ сама.

— Не, не мога, Пенке драга,
днеска въ кѣщи ще помагамъ.
Въ нашата градина съ мама
бобъ ще садимъ ние двама.

Пенка рече ѝ тогазъ:

— А да дойда ли и азъ?
— Може! — Весело тогава
тя предъ майка си застава:

— Мамо, съ Пенка ще сме дветѣ! —
И набързо, ей ги — хопъ —
съ кошничкитѣ въввъ рѣцетѣ
тръгватъ тѣ да садятъ бобъ.

Стрина Пена гордо рече:
— Кой е като мене вече?
Съ помагачкитѣ добри
работата ще спори!

И въ градинката и тритѣ
дупки правятъ изъ лехитѣ,
бобъ нареждатъ съсь рѣце,
пѣятъ пѣсни отъ сърдце!

Лжчезаръ Станчевъ